

bane teiste mets- iissandade kogodust; sest ühtainust ei leitud ulga seast, selle waeto ta ei olnud eßinud; kõigile olli ta surja teinud ja iggalmehhel temä peale kaebamisi. Se ainose sedda tännini putumata jätnud, olli ta tellepoeg määr. — Kui kuñingas täie surust ja vägge aujärje peal pubkas, aetus eßiteks hund kõige suguvössä ning sõbrodega seltsis teiste ulgast välja, kumardas allandlifult, allustas kaebamise ja räki: „Urmoline kuñingas ja iissand! wöike miño palwid kuulda! sest riikas ollete teie, suur, vägget ning auväart ja näitate iggalmehele õigust ning armo: wöiske siis ta miño peale allastada ja suurt üllelohbuit nuhhelda, mis Reinowadder, surri rebbane, mulle on teinud. Tema surjad teud füssendawad taewa pole! Paljogi ollen tännini waiffselt kannatanud; agga et ta wörrokael mo naisele sõimo sedab ja pealegi rõwlitko palkkuust lippub teggema, sedda ei jõua ma piksemalt kannatada egga teie ees warjada. Misamoti on ta mino lastele libbedat lodud wet silmi purtsanud ja kolm wäetikest üöna piimedats teinud. Se suur önnetus rõhbub mul suddame rusjuts ja lühendab miño eslopäivi. Näädala päwad räkides ei jõuaks ma Reinowadderi surjad teud ülestunnistada, mis nurjatomale andeks annatšin, lui naise ja lapsed mul rähbul olleks jätnud. Möösike siis, aus kuñingas! Õigust möda surjateggijale nuhlust, ebt muido tassun ma isse naise sõimamise Reinowadderile lätte.” — Kui hunt nulral meeleg jutto sai löppetand, tussi üks

weike foer, Pits nimii, ja juttustas Saßakeele kusingale, mis sures fehwusses ta tännini ellanud ja waesel viisil pääd toitnud, ja kudda tal üksford talvel suremad wanawarra nälja kusutusels ei olnud jä nud kui üks worsti oisake, mis võesa alla mahhas mattis ja Reinowadder tagajärrel ätra warrastas; sellerpärrast pallus Pits kuñinga armo poolt margale nuhlust. Pitsikese su waus waewalt finni, seal kar gas waña iissane-kas Hints aewastes ning turtsudes kuñinga ette ja ütles: „Ei ükski wöi üllefobtuse Reinowadderi peale enam kaebust tösta, lui teie isse, kõrge kuñingas ja riigi wallitseja! sest seddagri ei olle sün uhtes iissandade kogofonnas leida, olgo waña ebt noor, suur ebt weike, kes kawwalat rebbast enam ei peaks kartma lui teid, ebt teil kül awivalik wölli ning meelerwald läes on. Vialte Pitsikese kaebamine on üks tühhi ass ja ei mitte jutto väart; sest eßiteks on rägitud juhtumisest jubba kuus aastad teed, ja teisels olli nimetud worsti-otsole õiguse polest miño oma. Zullev mul sün tötelikult tunnistada, kudda üksford teed läies öhto ilja Ojjavestile juhtusin; möldri naine tukkus wölli tagga, maugo-wagen seisis laual; miña läppoasin worstikese ja villašin üri järrel üppates suust mahha, mis foer aiso möda pea üllesleidis ja endale pärriis.”

„Hints! pea lõuad finni!“ füssendas Panter, üks suur kassi-suggo ellajas: „sõnad on sün ilma aego ja üöna tuulde rägtud, mis teie tühja kaebate?“